

БРАТЯ ГРИМ

ДВАНАДЕСЕТТЕ БРАТЯ

Превод от немски: Ели Буздрева, 1998

chitanka.info

Живели някога цар и царица в сговор и мир. Те имали дванадесет деца, ала всички до едно — момчета. Веднъж царят рекъл на жена си:

— Ако тринадесетото дете, което ще родиш, е дъщеря, дванадесетте момчета ще трябва да умрат, за да бъде богатството й голямо и царството да се падне само на нея.

Заповядал царят да сковат дванадесет ковчега, да ги напълнят с дървесни стърготини и във всеки от тях да сложат по една погребална възглавница, а после да ги занесат в една заключена стая. Дал ключа на царицата, като й заръчал на никого да не казва нито дума.

Но царицата тъгувала толкова много през целия ден, че най-малкият син, който бил винаги при нея и когото тя била кръстила с библейското име Вениамин, й рекъл:

— Мила майко, защо си така натъжена?

— Скъпо дете — отвърнала тя, — не бива да ти казвам.

Ала той не я оставил на мира, докато тя не отишла да отвори стаята, а там му показала дванадесетте ковчега. После му рекла:

— Мили мой сине, баща ти поръча тези ковчези за теб и за единадесетте ти братя, защото ако родя дъщеря, всички до един ще бъдете избити и погребани в тях.

Сълзи се ронели от очите й, докато изговаряла тези думи, но синът й я утешил:

— Не плачи, мила майко, сами ще се оправим и ще напуснем бащиния дом.

Царицата рекла:

— Иди с единадесетте си братя в гората. Нека винаги един от вас да стои на стража върху най-високото дърво, което намерите там, и да гледа към кулата на двореца. Ако родя син, ще издигна бяло знаме, ако родя дъщеря — червено, и тогава бягайте оттук колкото се може по-скоро и Бог да ви пази. Всяка нощ ще се моля за вас: през зимата — да имате огън, около който да се сгреете, а през лятото — да не ви мори жега.

След като благословила синовете си, те отишли в гората. Един след друг се редували да стоят на пост върху най-високия дъб и да гледат към кулата.

Като изминали единадесет дни и дошъл ред на Вениамин, той видял да издигат знаме, ала то не било бяло, а червено, кърваво знаме, което известявало, че всички те трябва да умрат.

Щом чули това, братята се разгневили и рекли:

— Нима трябва да умрем заради едно момиче! Заклеваме се, че ще си отмъстим. Срецнем ли момиче, ще се лее кръв.

После навлезли навътре в гората и там, където тя била най-непрогледна и гъста, намерили една изоставена къщичка.

Тогава решили:

— Ще живеем тук, а ти, Вениамине, като най-малък и най-слаб, ще стоиш вкъщи и ще се грижиш за домакинството. Ние, останалите, ще ходим в гората, за да търсим храна.

Излизали те всеки ден в гората, убивали зайци, сърни, птици и диви гълъби и ги носели на Вениамин, за да ги сготви. Така живели в къщичката цели десет години, а времето минавало неусетно.

Дъщеричката, която родила царицата, била пораснала вече голяма. Тя била добра по сърце, с хубаво лице и имала златна звезда на челото.

Веднъж, когато в двореца имало голямо пране, тя видяла между дрехите дванадесет мъжки ризи и попитала майка си:

— Чии са тези дванадесет ризи, за татко те са прекалено малки?

Тогава майката отвърнала натъжена:

— Мило дете, те са на твоите дванадесет братя.

— Къде са моите дванадесет братя, никога не съм чувала за тях — рекло момичето.

— Само Бог знае къде са. Скитат се немили-недраги из гората — отвърнала майката.

После повела за ръка дъщеря си към стаята, отключила вратата и ѝ показала дванадесетте ковчега с дървесината и погребалните възглавнички.

— В тези ковчези — рекла тя — трябваше да бъдат погребани твоите братя, но те тайно избягаха, преди ти да се родиш.

И царицата ѝ разказала как се било случило всичко. Тогава девойката рекла:

— Мила майко, не плачи, аз ще отида да намеря братята си.

Взела дванадесетте ризи и тръгнала право към голямата гора. Вървяла цял ден и вечерта стигнала до омагьосаната къщичка. Влязла и намерила вътре един момък, който я попитал:

— Откъде идваш и накъде си се запътила?

Момъкът се зачудил на хубостта ѝ, на царските одежди, които носела, и на звездата на челото ѝ.

А тя отвърнала:

— Аз съм царска дъщеря и търся дванадесетте си братя. Ако трябва, ще преброя цялата земя, за да ги намеря.

Показала му и дванадесетте ризи. Тогава Вениамин разбрал, че това е неговата сестра и рекъл:

— Аз съм Вениамин, най-малкият ти брат.

Разплакали се двамата от радост, прегърнали се и се целунали, изпълнени с любов един към друг. После той ѝ рекъл:

— Мила сестро, има една мъчнотия. Дали сме си думали, че всяко момиче, което срещнем, ще трябва да умре, защото самите ние заради едно момиче трябваше да се разделим с нашето царство.

Тогава тя рекла:

— Готова съм да умра, ако с това мога да избавя дванадесетте си братя.

— Не — отвърнал той. — Ти не бива да умреш. Скрый се под това корито, докато дойдат единадесетте братя — аз ще се разбера с тях.

Послушала го тя и се скрила, а като се свечерило, другите си дошли от лов и вечерята им била готова. Като седнали на трапезата, те попитали:

— Какво ново?

— Не знаете ли? — рекъл Вениамин.

— Не — отвърнали те.

А той продължил:

— Вие бяхте навън, в гората, а аз стоях вън и пак зная повече от вас.

— Тогава кажи ни — извикали те.

— Обещавате ли да не убивате първото момиче, което срещнем?

— Обещаваме — извикали всички, — ще го пощадим, само разказвай.

Тогава той рекъл:

— Нашата сестра е тук.

Вдигнал коритото и царската дъщеря се показала в царските си одежди, със златната звезда на челото — хубава, миловидна и нежна.

Зарадвали се всички, започнали да я прегръщат и целуват и я обикнали от все сърце.

Тя останала в къщичката и помагала на Вениамин в домакинската работа. Единадесетте братя ходели на лов в гората, за дивеч, птици и гълъби, а сестрата и Вениамин се грижели за приготвянето на храната. Девойката носела дърва за огъня и събирала подправки за гозбите, слагала тенджерите на огнището, за да бъде яденето готово, щом единадесетте братя се приберат вкъщи.

Тя шетала и чистела стаите, застилала леглата със снежнобели постелки и братята били винаги доволни и всички живеели в мир и сговор.

Един ден сестрата и най-малкият брат приготвили хубави гозби и щом се събрали всички, седнали на трапезата, яли, пили и се веселили.

Пред омагьосаната къщичка имало малка градина, в която били цъфнали дванадесет лилии. Сестрата искала да зарадва братята си и отишла да откъсне дванадесетте цвята, като си мислела да подари на всеки от тях по един.

Ала щом откъснала цветята, в същия миг дванадесетте братя се превърнали в дванадесет гарвана, които литнали над гората и се изгубили от погледа ѝ, а къщата с градинката също изчезнала.

И така клетото момиче останало сам-самичко в дивата гора и като се огледало наоколо, видяло до себе си една стара жена, която му рекла: — Дете мое, какво правиш? Защо откъсна дванадесетте бели цвята? Това бяха братята ти, които сега са превърнати завинаги в гарвани.

Момичето през сълзи рекло:

— Няма ли някакво средство да бъдат избавени?

— Не — отвърнала старицата, — има само едно средство на света, но то е толкова трудно, че ти не ще можеш да ги освободиш с него, защото трябва да бъдеш няма седем години — не бива да говориш и да се смееш, а ако изречеш дори една-единствена дума, макар и да остава само един-единствен час до изтичането на седемте години, то всичко ще бъде напразно и твоите братя ще умрат от тази едничка дума.

Тогава момичето рекло:

— Вярвам, че ще спася братята си.

Тръгнало и намерило едно високо дърво, качило се на него и там останало — без да помръдне, без да говори и без да се смее.

Случило се така, че в гората дошъл на лов един цар. Той имал голяма хрътка и тя се завтекла към дървото, на което седяло момичето,

започнала да подскача и да лае наоколо.

Приближил се царят и видял хубавата царкиня със златната звезда на челото и бил така пленен от хубостта ѝ, че я попитал веднага дали иска да му стане невеста.

Тя не отвърнала нищо, само леко кимнала. Тогава той сам се покатерил на дървото, свалил я долу, качил я на коня си и препуснал към двореца.

Сватбата била отпразнувана с голяма пищност и много радост. Ала невестата нито продумала, нито се засмяла.

След като живели няколко години честито, мащехата на царя, която била лоша и зла, започнала да клевети младата царица и рекла на царя:

— Довел си у дома една проста просякиня. Кой знае какви безбожни работи върши тайно. Ако е няма и не може да говори, не може ли поне веднъж да се засмее, а който не се смее, не му е чиста съвестта.

Отначало царят не искал да повярва на думите ѝ, но старицата толкова дълго одумвала царицата и я обвинявала в толкова много лоши неща, че царят най-сетне склонил и осъдил жена си на смърт.

Стъкмили в двора висока клада, на която трябвало да я изгорят. Царят стоял на прозореца и гледал с насълзени очи, защото все още много я обичал.

Ала тъкмо я вързали здраво за стълба и огънят плъзнал по дрехите ѝ с червени езици — и последният миг от седемте години изтекъл.

Във въздуха се разнесъл шум на криле и дванадесетте гарвана долетели и се спуснали надолу. Щом докоснали земята, те се превърнали в дванадесетте ѝ братя, които тя била избавила.

Разпръснали огъня, угасили пламъците, освободили любимата си сестра и започнали да я прегръщат и целуват.

Тъй като тя вече можела да говори, разказала на царя защо е била няма и не се е усмихвала. Царят се зарадвал, като чул, че жена му е невинна, и те пак се събрали и живели заедно в сговор и мир чак до смъртта си.

Злата мащеха била изправена пред съд, а после затворена в едно буре, пълно с врящо масло и отровни змии, където умряла в ужасни мъки.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.